

ถือเป็นหน้าเป็นตาในฐานะแหล่งท่องเที่ยว ตัวเล็กจึงมีเหลือเพื่อ

หลังเอิร์ดอ่วยกับบะหมี่เย็นแบบจีนที่เพิ่งได้กินเป็นครั้งแรกของปี ฉันก็เดินอ้อมเล็กน้อยไปที่ศาลเจ้าคามาคูระจนถึงจะคั่นเคยกับการเดินคนเดียวในย่านนี้ แต่ถนนหนทางตอนกลางคืนค่อนข้างมืด โดยเฉพาะฝั่งภูเขาที่มีโคมไฟถนนน้อยละแวกนี้ก็เลยมืดสนิททั้งที่ยังไม่สองทุ่ม

ฉันเดินลากฐานเกียะครูดกับพื้นให้เสียงเพื่อคลายความหวาดกลัว ฝนหยุดตั้งแต่ตอนเย็น แต่ดูฝนจะตกลงมาอีกเมื่อไหร่ก็ไม่แปลก

หากพูดว่าสี่รุงาโอกะมาจิมะคือศาลเจ้าที่บูชาผู้ก่อตั้งรัฐบาลโชกุนคามาคูระอย่างมีนาโมโตะ โยะอิโตโมะ ศาลเจ้าคามาคูระที่ฉันกำลังเดินก็คือศาลเจ้าข่งบูชาฝั่งที่ปิดฉากรัฐบาลโชกุนคามาคูระนั่นเอง ด้านหลังศาลเจ้าเป็นคุุได้ดินที่เชื่อกันว่าเจ้าชายโมรินางะเคยออกกบฏได้ ปัจจุบันกลายเป็นที่สักการะบูชา หากชายเงินก็เข้าไม่ข้างในได้

ฉันจะรีบกลับไปที่สักการะศาลเจ้าทั้งสองแห่ง แต่ก็ไม่อยากกลับรีบเข้าข้างฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง สุดท้ายเลยแค่พนมมือเหมือนที่ชอบทำเสมอ เมื่อขึ้นบันไดไปจนสุดก็เห็นว่ามีไฟเปิดส่องหน้ากากสิงโตขนาดยักษ์